

Arrest

nr. 159 575 van 7 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 november 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juli 2014 werd door verzoekende partij een aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag werd op 8 augustus 2014 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing die op 7 oktober 2014 werd betekend, is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.07.2014 bij onze diensten werd ingediend door: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Advocaat van betrokkenen geeft in het verzoekschrift aan dat de aanvraag de paspoorts van betrokkenen bevat.

De aanvraag dd. 22.07.2014 bevat echter noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e en 2e lid. Evenmin stelt betrokkene te zijn vrijgesteld van deze verplichting (art. 9ter, §2, 3e lid).

Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

De aanvraag bevat een geboorteakte van de minderjarige dochter. Dit bewijselement kan de identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid, gezien dit bewijselement niet voldoet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 3° namelijk het laat niet toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoek(st)er.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen geiden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 274 66 11)."

2. Over de rechtspleging

2.1. De advocaat van verzoekers heeft op 23 november 2015 een brief naar de Raad verstuurd met volgend verzoek:

"Ik kom terug op die drie dossiers met het oog op de zitting van 2 december 2015.

Aangezien de drie zaken betrekking hebben op een aangevoerde schending van artikel 3 EVRM hebben verzoekers, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (zie o. a. YOH-EKALE MWANJE t. België, 20.12.2011, §106) het recht bijkomende stukken neer te leggen.

Dit blijkt ook uit artikelen 6 en 7 van de wet van 10.4.2014, die artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15.12.1980 wijzigden. Die twee artikelen bevatten het volgende lid: (...).

Dit werd in de wet ingelast als gevolg van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Alhoewel artikelen 39/82 en 39/85 enkel betrekking hebben op de schorsingsprocedure, geldt de rechtspraak van het Europees Hof betreffende artikel 13 van het Verdrag ook voor de annulatieprocedure, zodat er ook in het kader van huidige procedure nieuwe bewijsstukken onderzocht moeten worden indien daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoekers aan een schending van artikel 3 EVRM zou blootstellen.

Het is in die zin dat een nieuw attest van neurochirurg Frank W u per brief van 2 oktober 2015 gestuurd werd (stuk 1 - origineel). In bijlage treft u ook een bijkomend document, namelijk een attest van Dr. S met vertaling waaruit blijkt dat het operatief ingrijpen van de ziekte waaraan het kind lijdt onmogelijk uit te voeren in de Republiek Armenië (stuk 2 - origineel).

Ik wens nog te benadrukken dat het risico dat men ten alle koste wil vermijden een verlamming is en dat het feit dat de ziekte een jong kind treft de drempel van artikelen 9ter en 3 EVRM verlaagt."

2.2. De Raad stelt met verzoekers vast dat de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet inderdaad betrekking hebben op het administratief kortgeding: respectievelijk de schorsing en de voorlopige maatregelen. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers echter enkel een beroep tot nietigverklaring hebben ingediend, zodat zij zich niet kunnen beroepen op voornoemde bepalingen. Bovendien hebben verzoekers nagelaten de bevelen om het grondgebied te verlaten aan te vechten.

De Raad wijst tot slot op het feit dat noch in de vreemdelingenwet, noch in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt voorzien dat in het kader van deze procedure bijkomende stukken kunnen worden neergelegd. De neergelegde documenten dateren van na de bestreden beslissing, zodat verweerder er in geen geval rekening mee kon houden. Deze stukkenbundel wordt uit de debatten geweerd.

De Raad wijst tot slot op het feit dat zij met arrest nr. 159 573 van 7 januari 2016 de beslissing van 23 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, heeft vernietigd en met arrest nr. 159 574 van 7 januari 2016 een zelfde onontvankelijkheidsbeslissing van 5 april 2013 heeft vernietigd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 9ter, 48/3 en 57/6 van de vreemdelingenwet, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

3.2. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet handelt over de vluchtelingenstatus, artikel 57/6 regelt procedure voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen en kunnen derhalve niet dienstig worden opgeworpen in een beroep tegen een beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Om die reden kan ook het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen niet dienstig worden aangevoerd.

Daar waar de verzoekende partijen in de aanhef van het middel in het algemeen verwijzen naar "het beginselen van behoorlijk bestuur", stelt de Raad vast dat zij niet aangeven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies geschonden achten. In deze mate is het middel derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

In de bestreden beslissing werd geoordeeld tot de onontvankelijkheid van de medische regularisatieaanvraag omdat geen identiteitsbewijs werd gevoegd.

Verzoekers betogen dat een terugkeer naar Armenië niettemin onmogelijk blijft, nu zij ginds nog steeds geconfronteerd zullen worden met ernstige moeilijkheden; zij verwijst naar de ernstige medische aandoening van het kind S. Zij stellen dat S o.a. zorgbehoevend is, dat er een medische behandeling lopende is en dat een adequate medische behandeling in het land van herkomst niet voorhanden is.

In de bestreden beslissing wordt het volgende vastgesteld.

"Artikel 9ter §3 – 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Advocaat van betrokkenen geeft in het verzoekschrift aan dat de aanvraag de paspoorts van betrokkenen bevat.

De aanvraag dd. 22.07.2014 bevat echter noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e en 2e lid. Evenmin stelt betrokkene te zijn vrijgesteld van deze verplichting (art. 9ter, §2, 3e lid). Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

De aanvraag bevat een geboorteakte van de minderjarige dochter. Dit bewijselement kan de identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid, gezien dit bewijselement niet voldoet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 3° namelijk het laat niet toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoek(st)er."

Verzoekers geven echter niet te kennen waarom de motivering uit de bestreden beslissing onwettig of onjuist zou zijn. Zij hebben namelijk geen kritiek op het enige motief.

Verder betogen verzoekers dat in de beslissing staat dat het dezelfde aandoening is maar dat de betrokken geneesheer attesteert dat er een verergering is van de toestand, hetgeen niet geëvalueerd wordt.

Verzoekers uiten kritiek op de beslissing van de Directie Uitzonderlijk Verblijf omtrent de weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf genomen op 4 november 2014. Deze beslissing is niet het voorwerp van huidig beroep zodat deze kritiek niet dienstig is.

Verzoekende partijen maken de schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen bijgevolg niet aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC